

Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ

« Έν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν »

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ ❖ ΙΟΥΛΙΟΣ—ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2018 ❖ Αρ.θ. Φύλ. 89 (128)

Ο σεβασμός προς την Παναγία

Από τους αποστολικούς χρόνους και μέχρι τις μέρες μας όλοι όσοι πραγματικά αγαπούν το Χριστό αποδίδουν τιμή σε Αυτήν που Τον γέννησε, Τον μεγάλωσε και Τον προστάτεψε κατά τη διάρκεια των παιδικών του χρόνων. Εάν ο Θεός - Πατέρας διάλεξε Αυτήν, ο Θεός - Άγιο Πνεύμα κατήλθε σε Αυτή και ο Θεός - Υιός ενοίκησε σ' Αυτή. Εάν υποτάχθηκε σε Αυτή κατά τη διάρκεια των παιδικών του χρόνων, εάν ανησύχησε γι' Αυτήν όταν ήταν κρεμάμενος στο Σταυρό, τότε δε θα έπρεπε όλοι όσοι ομολογούν την Αγία Τριάδα, να την τιμούν;

Ακόμα και στις ημέρες της επίγειας ζωής της οι φίλοι του Χριστού, οι Απόστολοι, έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον και αφοσίωση προς τη Μητέρα του Κυρίου, ιδιαίτερα, ο Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος, ο οποίος, εκπληρώνοντας το θέλημα του Θεού και Υιού της, την πήρε στο κατάλυμά του, φρόντιζε γι' Αυτή σαν να ήταν μητέρα του, από τη στιγμή που ο Κύριος του απηύθυνε από το Σταυρό τις λέξεις **«Ίδου ἡ μήτηρ σου».**

Ο ευαγγελιστής Λουκάς ζωγράφισε έναν αρκετά μεγάλο αριθμό εικόνων της, ορισμένες μαζί με το προαιώνιο Βρέφος, άλλες δίχως Αυτό. Όταν τις πήγε και τις έδειξε στην Υπεραγία Παρθένο. Αυτή τις ενέκρινε και είπε: **«Εἶθε ἡ Χάρις τοῦ Υἱοῦ μου νά εἶναι μαζί τους»** και επανέλαβε τον ύμνο που είχε ψάλλει στην οικία της Ελισάβετ· **«Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι μου.»**

Παρ' όλα αυτά, κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής της η Παρθέ-
νος Μαρία απέφευγε τη δόξα που της ανήκε ως Μητέρας του Κυρίου.
Προτιμούσε να ζει στην ησυχία και προετοίμαζε τον εαυτό της για
την αναχώρηση προς την αιώνια ζωή. Μέχρι την τελευταία ημέρα της
επίγειας ζωής της φρόντιζε να φανεί άξια της Βασιλείας του Υιού της.
Πριν το θάνατο προσευχήθηκε ώστε, αν Αυτός ήθελε, να γλυτώσει τη
ψυχή της από τα μοχθηρά πνεύματα που συναντούν τις ανθρώπινες
ψυχές στο δρόμο προς τον ουρανό και προσπαθούν να τις πάρουν
μαζί τους στον Αδη. Ο Κύριος εισάκουσε την προσευχή της Μητέρας
του και την ώρα του θανάτου της κατήλθε ο ίδιος από τον Ουρανό με πλήθος αγγέ-
λων να παραλάβει τη ψυχή της.

Από τη στιγμή που η Θεοτόκος είχε
επίσης προσευχηθεί να μπορέσει να απο-
χαιρετίσει τους Αποστόλους, ο Κύριος σύ-
ναξε στην Κοίμησή της όλους τους Απο-
στόλους, εκτός από το Θωμά. Ήρθαν με
μία αόρατη δύναμη εκείνη την ημέρα στην Ιερουσαλήμ, από τα πέ-
ρατα του κατοικημένου κόσμου όπου κήρυτταν και ήταν παρόντες
στην ευλογημένη της μετάσταση στην αιώνια ζωή.

Οι Απόστολοι επιδόθηκαν στην ταφή του πάναγνου σώματός της
με ιερούς ύμνους. Την τρίτη ημέρα άνοιξαν τον τάφο για να αποδώ-
σουν τιμές στα λείψανα της Μητέρας του Θεού μαζί με τον Απόστολο
Θωμά ο οποίος είχε πια καταφθάσει στην Ιερουσαλήμ. Όμως δε βρή-
καν το σώμα στο τάφο και με απορία επέστρεψαν στο κατάλυμά
τους. Τότε, κατά τη διάρκεια του γεύματος η Μητέρα του Θεού εμ-
φανίσθηκε μπροστά τους, χωρίς να πατά το έδαφος, αστράπτοντας
με ουράνιο φως. Τους είπε ότι ο Υιός της είχε δοξάσει και το σώμα
της. Αφού μετέστη, στεκόταν ενώπιον του θρόνου Του. Την ίδια στιγ-
μή, τους υποσχέθηκε να είναι πάντα μαζί τους.

Οι Απόστολοι χαιρέτησαν τη Μητέρα του Θεού με μεγάλη χαρά και
άρχισαν να την τιμούν όχι μόνο ως Μητέρα του αγαπημένου τους Διδα-
σκάλου και Κυρίου, αλλά και ως την ουράνια βοηθό, ως προστασία των
Χριστιανών και μεσιτεία όλου του ανθρώπινου γένους ενώπιον του Δί-
καιου Κριτή. Παντού όπου το Ευαγγέλιο του Χριστού κηρύχθηκε, η Υπε-
ραγία Μητέρα Του άρχισε και Αυτή να δοξολογείται.

Η δύναμη τῆς προσευχῆς

Ο Αγαθόνικος, ένας αφοσιωμένος άνθρωπος στον Θεό, από την παιδική του ηλικία είχε διδαχθεί από τους ευσεβείς γονείς του να λέγει κάθε μέρα μπροστά στην εικόνα της Μητέρας του Θεού την προσευχή που αρχίζει με τα λόγια: **«Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε, κεχαριτωμένη Μαρία...»**

Καμιά ημέρα δεν παρέλειψε να λέει την προσευχή αυτή.

Αργότερα, όμως, όταν ενηλικιώθηκε και έφτιαξε την δική του ζωή, απορροφήθηκε από τις φροντίδες της ζωής ώστε να αραιώσει σιγά - σιγά την προσευχή αυτή, μέχρις ότου, την σταμάτησε εντελώς.

Μία ημέρα όμως, συνέβη να φιλοξενήσει για μια νύκτα ένα προσκυνητή, ο οποίος του είπε ότι ήταν μοναχός από την Θηβαΐδα της Αιγύπτου και ότι είχε δει ένα όραμα στο οποίο διατάχθηκε να πάει να βρει τον Αγαθόνικο και να τον επιπλήξει για το γεγονός ότι είχε σταματήσει την συνηθισμένη προσευχή του προς την Μητέρα του Θεού.

Ο Αγαθόνικος απάντησε ότι επί τόσα χρόνια που έλεγε την προσευχή αυτή δεν είδε κανένα όφελος ούτε αποτέλεσμα.

Ο ερημίτης απάντησε, λέγοντας:

❖ **«Θυμήσου, τυφλέ και αγνώμων άνθρωπε, πόσες φορές αυτή η απλή προσευχή σε βοήθησε και σε έσωσε από καταστροφές.**

❖ **Θυμήσου, πώς μια φορά, όταν ήσουν πολύ νέος, σώθηκες κατά τρόπο θαυμαστό από βέβαιο πνιγμό.**

❖ **Δεν θυμάσαι, ακόμη, ότι μια επιδημία κάποτε, που έστειλε στον τάφο ένα σωρό φίλους σου, εσένα δεν σε έθιξε καθόλου.**

❖ **Ξέχασες, όταν κάποτε που οδηγούσατε μία άμαξα μ' ένα φίλο σου, πέσατε κι οι δυο και ενώ αυτός έσπασε το πόδι του εσύ έμεινες σώος και άβλαβής;**

❖ **Λησμονείς, ότι ένας συνηλικιώτης φίλος σου, που ήταν υγιής σαν σίδηρο, τώρα κάμποσο καιρό, είναι κατάκοιτος, άρρωστος και δυστυχισμένος, ενώ εσύ είσαι υγιής και δεν ξέρεις τι θα πει αρρώστια;**

Γενικά, υπενθύμισε στον Αγαθόνικο, ένα σωρό ευεργεσίες του Θεού και τέλος συμπλήρωσε λέγοντας:

- **«Γνώριζε ότι όλα αυτά τα κακά αποσοβήθηκαν από σένα, χάρις στην προστασία της Παναγίας Μητέρας του Θεού, εξ αιτίας αυτής της μικρής προσευχής δια μέσου της οποίας ύψωνες κάθε μέρα την ψυχή σου σε ένωση με τον Θεό. Από εδώ και στο εξής πρόσεχε, μη παραλείπεις την προσευχή και την ανάμνηση της Βασίλισσας των Ουρανών κι αυτή ποτέ δεν θα σε εγκαταλείψει».**

Ο ὁσιος Παῖσιος

Υπήρξε μια από τις πιο φωτισμένες άγιες μορφές της Εκκλησίας μας, των τελευταίων δεκαετιών. Γεννήθηκε στα Φάρασα της Καππαδοκίας, που βρίσκονται στη Μικρά Ασία, στις 25 Ιουλίου του 1924 και προτού γίνει μοναχός ονομαζόταν Αρσένιος. Οι γονείς του, Πρόδρομος και Ευλαμπία Ενζεπίδη, ήταν πολύ ευσεβείς, ενώ ο Αρσένιος είχε άλλα 9 αδέρφια.

Ο Αρσένιος από τη βρεφική κιόλας ηλικία, δέχτηκε την ευλογία από το Θεό να βαπτισθεί από τον Άγιο Αρσένιο τον Καππαδόκη. Ο Άγιος Αρσένιος προβλέποντας τον μελλοντικό αγιασμένο βίο του παιδιού, ζήτησε από την νονά του να το βαφτίσει Αρσένιο λέγοντας χαρακτηριστικά ότι ήθελε να αφήσει και αυτός καλόγερο στο πόδι του, δηλαδή που να έχει το όνομά του. Έναν μήνα σχεδόν μετά τη βάπτιση του Αρσενίου η οικογένεια του ακολούθησε το δρόμο της προσφυγιάς για την Ελλάδα, όπου και τελικά εγκαταστάθηκε στη Κόνιτσα.

Ο μικρός Αρσένιος ζούσε έχοντας μεγάλη αγάπη στο Χριστό και την Παναγία μας και είχε πολύ μεγάλο πόθο να γίνει μοναχός. Πολύ του άρεσε να πηγαίνει στο δάσος όπου, κρατώντας έναν ξύλινο σταυρό, που είχε φτιάξει μόνος του,

προσευχόταν. Σε ηλικία 21 ετών κατατάσσεται στο στρατό, όπου διακρίνεται για το ήθος και τη γενναιότητά του. Πάντα ζητούσε να πηγαίνει στην πρώτη γραμμή και στις πιο επικίνδυνες θέσεις, προτιμώντας έτσι να βρίσκεται εκείνος σε κίνδυνο και όχι κάποιος άλλος.

Πάρα πολλές φορές κινδύνευσε να σκοτωθεί ο ίδιος, να γλυτώσει κάποιος άλλος συστρατιώτης του. Αφού τελείωσε το στρατό πήγε στο Άγιο Όρος γιατί είχε αποφασίσει να μονάσει εκεί.

Το 1954 γίνεται μοναχός με το όνομα Αβέρκιος και έπειτα Παῖσιος, όπου και μόνασε στην Ιερά Μονή Εσφιγμένου και κατόπιν στην Ιερά Μονή Φιλοθέου.

Ως μοναχός είχε υποδειγματική υπακοή ενώ προσπαθούσε να βοηθήσει τους αδελφούς του μοναχούς όποτε και όπως μπορούσε.

Από το έτος 1958 έως το 1964 ο Παΐσιος βρίσκεται εκτός του Αγίου Όρους, στην περιοχή της Κόνιτσας αρχικά για να στηρίξει χιλιάδες ψυχές, και να τις βοηθήσει να ξεφύγουν από την πλάνη των αιρετικών, ενώ αργότερα πηγαίνει στο ερημικό και δύσβατο Σινά στο κελί των Αγίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης.

Το 1964 επιστρέφει στο Άγιον Όρος. Εκεί μόνασε δίπλα σε χαρισματούχους γέροντες όπως ο παπά-Τύχωνας ο οποίος πολλές φορές έβλεπε την ώρα της Θείας Λειτουργίας, όπως ο ίδιος ομολογούσε, τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ να δοξολογούν το Θεό.

Ο γέροντας πια Παΐσιος το 1979 μόνασε σε ένα κελάκι μόνος του στην περιοχή «Παναγούδα». Σιγά σιγά αρχίζει να γίνεται γνωστή η αγία μορφή του σε όλο και περισσότερους προσκυνητές. Όλη την ημέρα, από την ανατολή μέχρι την δύση, συμβουλευεί, παρηγορεί, διώχνει κάθε στενοχώρια, γεμίζει τις ψυχές με πίστη, ελπίδα και αγάπη για τον Θεό, ενώ τις νύχτες διαβάζει επιστολές που κατά δεκάδες του έστελναν καθημερινά και προσεύχεται στον Θεό επί ώρες για τους ανθρώπους που του ζητούν βοήθεια.

Σε όλη αυτή την καθημερινή κούραση του γέροντος Παϊσίου έρχονται να προστεθούν και τα προβλήματα υγείας που τον ταλαιπωρούσαν από το 1966. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του οι πόνοι από τις διάφορες αρρώστιες και κυρίως από τον καρκίνο που του είχε διαγνωσθεί λίγα χρόνια πριν, γίνονταν όλο και περισσότεροι. Παρ' όλ' αυτά αυτός ήταν ήρεμος και υπέμενε χωρίς να διαμαρτύρεται καθόλου. Αντιθέτως συνέχιζε να προσεύχεται για όλους. Οι τελευταίες του ημέρες ήταν οδυνηρές, γεμάτες αφόρητους πόνους, που ξεπερνούσε χάρη στην βαθιά πίστη και αγάπη του στο Θεό.

Στις 12 Ιουλίου 1994 ο γέροντας Παΐσιος παρέδωσε την όσια ψυχή του ήρεμα και ταπεινά στον Κύριο, τον Οποίο τόσο αγάπησε και υπηρέτησε από τη νεαρή του ηλικία. □

Οι πρεσβευτές του ουρανού

Η εποχή μας διαφέρει πολύ από παλαιότερες εποχές. Τα σύγχρονα τεχνολογικά μέσα έγιναν μαγευτικά και εμποδίζουν - μικρούς και μεγάλους - να πλησιάσουμε τον άγιο Θεό και να ζούμε με την παρουσία Του.

Η άπειρη όμως αγάπη του Θεού έχει επιτρέψει μέσα σ' αυτή την ανθρώπινη αδιαφορία και αγωνία να αναδειχθούν άγιες ψυχές, που να μας ενισχύουν στον αγώνα μας. Από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα - με επιμέλεια - ο Θεός φρόντισε να έχουμε τους ουράνιους ταχυδρόμους που ενώνουν την γη με τον ουρανό. **Ισχυροί πρεσβευτές** στο θρόνο Του για όλους μας.

9 Νοεμβρίου 1920: Εκοιμήθη ο άγιος του 20^{ου} αιώνα - όπως ονομάστηκε - **ο άγιος Νεκτάριος.**

2 Δεκεμβρίου 1991: Ο άγιος Πορφύριος ο καυσοκαλυβίτης αναχωρεί για την ουράνια πολιτεία αθόρυβα μέσα στην ησυχία του Αγίου Όρους.

12 Ιουλίου 1994: Η αγγελική ψυχή του αγιορείτου **αγίου Παΐσιου** πέταξε για τους ουρανούς.

Και άλλους πολλούς αγίους - γνωστούς και αγνώστους - έχει ο 20ός αιώνας. Όλοι τους επεκαλούντο την Κυρία των Αγγέλων, την Παναγία μας.

Ο άγιος Νεκτάριος είναι ο ευγενικός άγιος. Πάντοτε απευθυνόταν στην Κυρία Θεοτόκο μιλώντας της στον πληθυντικό αποκαλώντας την πάντοτε **Κυρία.**

Και ο άγιος Παΐσιος, όταν ήθελε να πάει να προσευχηθεί στην Παναγία, έκοβε λίγα αγριολούλουδα έξω από την καλύβη του και τα πήγαινε στην Εικόνα Της.

- «**Πώς να πάω με άδεια χέρια να Την παρακαλέσω;**», έλεγε.

Παρότρυνε δε να «**συγγενεύουμε**» με την Παναγία. Και **συγγενεύουμε με την Παναγία** - έλεγε - **με την ταπεινωση, γιατί η Παναγία ήταν ταπεινή.** ◻

Ευτυχία ή δυστυχία;

Συνέβη κάτι ενδιαφέρον πριν από κάποια χρόνια. Ήρθε ένα παντρεμένο ζευγάρι. Ήταν προφανές ότι ο Θεός τους είχε προικίσει με μεγάλη ομορφιά δεν είχα δει ποτέ μου πιο όμορφο ζευγάρι. Ο καιρός ήταν κρύος και κάναμε την Λειτουργία μας στο παρεκκλήσιο. Όταν τελείωσε η ακολουθία, θέλησαν να μου μιλήσουν.

Έχουμε κάποια προβλήματα, μου είπαν.

Τους άκουσα. Είχαν παντρευτεί από έρωτα και είχαν ζήσει με ειρήνη και αρμονία για κάποια χρόνια. Η ατμόσφαιρα στο σπίτι τους ήταν παραδείσια.

Κατόπιν, πρόσφατα, άρχισαν να τσακώνονται για το παραμικρό δεν υπήρχε πια ειρήνη στο σπίτι τους. Το χειρότερο ήταν ότι είχαν ένα μικρό γιο, έξι ετών. Το παιδί ήταν ο λόγος που είχαν έρθει σε μένα αρχικά. Μου είπαν ότι το παιδί είχε ολότελα αποξενωθεί απ' αυτούς και δεν ήθελε καν να τους μιλήσει. Ήθελε να είναι μόνο με τον παππού και την γιαγιά του.

Του αγοράζουμε ό,τι μας ζητήσει, αλλά είναι πάντοτε σιωπηλό. Του αγοράζουμε παιχνίδια, ρούχα και γλυκίσματα κι εκείνος τα γραπώνει απλώς από τα χέρια μας, τα ξεσχίζει ή τα κλωτσάει. Κι έπειτα πηγαίνει στον παππού και στη γιαγιά του και μας αφήνει μόνους. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε. Κατά τα άλλα είναι ένα υγιές και φυσιολογικό παιδί. Αποστρέφεται οτιδήποτε έχει να κάνει με εμάς, τον πατέρα και την μητέρα του. Γιατί συμβαίνουν όλα αυτά;

Τους είπα ότι προφανώς το παιδί δεν ήθελε τέτοιους γονείς. Αναζητούσε διαρκώς τη μαμάκα και τον μπαμπάκα του αλλά αυτοί δεν ήταν ποτέ εκεί. Παλιά ήσασταν ευτυχισμένοι γιατί είχατε την ευλογία των γονιών σας. Οι γονείς σας δεν ήταν αντίθετοι στην ένωσή σας. Αντιθέτως είχαν κανονίσει τον γάμο σας πριν εσείς δείτε ο ένας τον άλλον. Είχατε λοιπόν την ευλογία των γονιών σας.

Παντρευτήκατε και υπήρχε ειρήνη στην ένωσή σας. Το σπιτικό σας ήταν σαν τον Παράδεισο. Τώρα όλα στράβωσαν εξ αιτίας των λογισμών σας. Μέχρι πρόσφατα ήσασταν ευχαριστημένοι με ότι είχατε.

Τώρα όμως εσύ κοιτάζεις άλλες γυναίκες και δίνεις την καρδιά σου σ' αυτές και η γυναίκα σου κοιτάζει άλλους άνδρες και τους δίνει την καρδιά της. Συνευρίσκεστε σαρκικά αλλά όχι πνευματικά. Ο νους σας περιπλανιέται σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Ευτυχώς – δόξα τω Θεω - δεν έχετε ξεπεράσει τα όρια των συζυγικών σας όρκων.

Το παιδί σας τα αισθάνεται όλα αυτά και δεν θέλει τέτοιους γονείς, διότι όχι μόνον ξεστράτισατε ο ένας από τον άλλο, αλλά αποξενώσατε τον εαυτό σας και από το ίδιο σας το παιδί.

Εσείς δημιουργήσατε την κόλαση μέσα στο σπιτικό σας με τους λογισμούς σας.

Είναι πολύ οδυνηρό να έχει κανείς μητέρα και πατέρα και εν τούτοις να μην τους έχει. Επιστρέψτε ο ένας στον άλλον και γίνετε όπως ήσασταν, τους είπα. Και όλα θα φτιάξουν και πάλι... ❑

Η υπομονή χαριτώνει τον άνθρωπο

Ρώτησαν κάποτε τον άγιο Παΐσιο:

- Γέροντα, πώς μπορείς να αντιμετωπίσεις τον άλλον, όταν είναι ευριασμένος;

- Με την υπομονή!

- Και αν δεν έχεις;

- Να πας να αγοράσεις. Πουλάνε στα σούπερ-μάρκετ!... Κοίταξε, όταν ο άλλος είναι μπουρνιασμένος, ό,τι και να του πεις, δεν γίνεται τίποτε. Καλύτερα εκείνη τη στιγμή να σιωπήσεις και να λες την ευχή. Με την ευχή θα καλμάρει ο άλλος, θα ηρεμήσει και θα μπορέσεις μετά να συνεννοηθείς μαζί του. Βλέπεις, και οι ψαράδες δεν πάνε να ψαρέψουν, αν δεν έχει μπουνάτσα· κάνουν υπομονή μέχρι να καλωσυνέψει ο καιρός.

- Πού οφείλεται, Γέροντα, η ανυπομονησία των ανθρώπων;

- Στην πολλή... εσωτερική τους ειρήνη! Ο Θεός την σωτηρία των ανθρώπων την κρέμασε στην υπομονή. « Ό υπομείνας εις τέλος σωθήσεται », λέει το Ευαγγέλιο. Γι' αυτό δίνει δυσκολίες, διάφορες δοκιμασίες, για να ασκηθούν στην υπομονή οι άνθρωποι.

- Η υπομονή αρχίζει από την αγάπη.

Για να υπομείνεις τον άλλον, πρέπει να τον πονέσεις. Και βλέπω πως με την υπομονή σώζεται η οικογένεια. ❑

« Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ »
ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
Lagja " 11 Janari "